

Sygn. akt VI GC 1141/16/3

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: Anna Mącznik

po rozpoznaniu w dniu 20 kwietnia 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

Rent (...) M. B., Z. D. Sp. J. w Z.

przeciwko:

(...) S.A. w W.

o zapłatę

1) zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda R. (...) M. B., Z. D. Sp. J. w Z. kwotę 1 476,00 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych) z odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 30 października 2014 roku do dnia zapłaty;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 451 zł (czterysta pięćdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 1141/16/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 5 lipca 2016 roku (data prezentaty Sądu) powódka R. (...) M. B., (...) Spółka Jawna w Z. wniosła o zasądzenie od pozwanej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 1 476,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 30 października 2014 roku do dnia zapłaty i kosztami postępowania.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że wskutek zdarzenia, za które odpowiedzialność ponosi pozwana, uległ uszkodzeniu samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiący własność uszkodzonego Ł. P.. W dacie wypadku pojazd, którym kierował sprawca szkody, łączyła z pozwaną umowa ubezpieczenia OC. W związku z zaistniałym wypadkiem uszkodzony zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego. Jednocześnie uszkodzony przelał na powódkę wierzycelność przysługującą mu wobec pozwanej z tytułu zwrotu kosztów wynajmu tegoż pojazdu na podstawie umowy cesji wierzycelności. Powódka wyjaśniła, że samochód uszkodzonego od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia 22 sierpnia 2014 r. znajdował się w serwisie celem naprawy. Z tytułu najmu samochodu zastępczego, powodowa spółka wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 24 września 2014 r. za okres odpowiadający czasowi naprawy samochodu, kiedy pojazd znajdował się w serwisie i nie był zdalny do użytku, tj. 8 dni

na kwotę 1 476,00 zł brutto. Przedmiotem najmu był samochód o klasie odpowiadającej uszkodzonemu pojazdowi, tj. M. (...), którego cena za dobę najmu wynosiła 150,00 zł netto. Powódka wystąpiła z roszczeniem wynikającym z przedmiotowej do pozwanej, przesyłając jej dokumenty uzasadniające roszczenie. Pozwana jednak nie ustosunkowała się do zgłoszonego roszczenia, nie przesłała żadnej decyzji w przedmiocie jego rozpoznania, nie wypłaciła także odszkodowania w żadnej części.

W dniu 11 października 2016 roku Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie VI GNe 2539/16 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym zasądził zgodnie z żądaniem pozwu.

W przepisany terminie pozwana (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu Pozwana zaprzeczyła jakoby przedstawione przez powódkę cenniki miały uzasadniać wysokość stosowanej przez nią stawek wynajmu. Pozwana podniosła, że stawki wynajmu pojazdu zastępczego nie powinny przekraczać stawek stosowanych na rynku lokalnym. Pozwana wskazała również, iż za celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty wynajmu pojazdu zastępczego można uznać koszty naliczone wg. średniej stawki stosowanej na rynku lokalnym. Zdaniem pozwanej stawka przyjęta przez powódkę była zawyżona i nie odpowiadała stawkom rynkowym. Pozwana zakwestionowała także okres, na jaki poszkodowany wynajął pojazd zastępczy. W ocenie pozwanej naprawa pojazdu powinna wynieść maksymalnie 2 dni robocze. Wobec powyższego przebywanie pojazdu w serwisie przez okres 8 dni jest wyłączną winą warsztatu naprawczego, który działał opieszale.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 11 sierpnia 2014 roku samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność Ł. P. uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Ubezpieczycielem od odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji drogowej była pozwana. Poszkodowany w dniu 9 listopada 2015 r. zawarł z powódką umowę najmu pojazdu zastępczego marki B. (...) o nr rej. (...). Pojazd był wynajmowany przez poszkodowanego w okresie od dnia 14 sierpnia 2014 r. do dnia 22 sierpnia 2014 r., przy czym opłata za wynajem samochodu w okresie 8 dni została udokumentowana fakturą VAT nr (...) z dnia 24 września 2014 r. na kwotę 1 476,00 zł brutto. Powódka zgłosiła pozwanej roszczenie o zapłatę kosztów najmu pojazdu zastępczego, przesyłając jej dokumenty uzasadniające roszczenie. Pozwana jednak nie ustosunkowała się do zgłoszonego roszczenia, nie przesłała żadnej decyzji w przedmiocie jego rozpoznania, nie wypłaciła także odszkodowania w żadnej części. Poszkodowany nie był płatnikiem podatku VAT.

W dniu 14 sierpnia 2014 roku, powódka R. (...) M. B., (...) Spółka Jawna w Z. w drodze umowy przelewu wierzytelności nabyła od poszkodowanego Ł. P. wierzytelność, tj. z tytułu zwrotu kosztów wynajmu tegoż pojazdu, na podstawie umowy cesji wierzytelności nr (...) z dnia 14 sierpnia 2014 r. O przedmiotowej czynności została powiadomiona pozwana.

Dowód: umowa najmu pojazdu (k.15-16), oświadczenia (k.17,18,21, 26), umowa cesji (k.19), pełnomocnictwo (k.20), (...) poszkodowanego (k.22), arkusz naprawy (k.23), faktura VAT (k.24), cenniki (k.25, 67-72, 87-96), kalkulacja naprawy (k.73-76).

Dobowa stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego M. (...), należącego do segmentu D tj. 150,00 zł netto przyjęta przez powódkę mieściła się w zakresie stawek stosowanych przez inne podmioty zajmujące się profesjonalnym wynajmem samochodów na rynku lokalnym.

Dowód: cenniki (k.25, 67-72, 87-96), umowa najmu pojazdu (k.15-16).

Uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność Ł. P., w związku ze szkodą z dnia 11 sierpnia 2014 roku wyniósł 8 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego wyniósł również 8 dni.

Dowód: arkusz naprawy (k.23), umowa najmu pojazdu (k.15-16), kalkulacja naprawy (k.73-76).

Powyższe ustalenia poczynione zostały w oparciu o powołane dowody z dokumentów, które Sąd uznał za wiarygodne w całości. Należy podkreślić, że powołana dokumentacja, pomimo, iż pochodziła z różnych źródeł przedstawiała spójny obraz przebiegu wydarzeń, który był prawdopodobny w świetle zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez R. (...) M. B., (...) Spółka Jawna w Z. przeciwko (...) Zakład (...) w W. zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Podstawą prawną roszczenia powódki jest art. 509 k.c. zgodnie z którym wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanej znajduje podstawę w przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003 r. Nr 124, poz. 1152 ze zm.) oraz normach art. 415 k.c., 436 § 2 k.c. i art. 822 k.c. Przy czym przepis art. 19 przywołanej ustawy o ubezpieczeniach, analogicznie do treści art. 822§ 4 k.c. przyznaje poszkodowanemu roszczenie bezpośrednio od ubezpieczyciela odpowiadającego z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy.

Stosownie do treści art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, a naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Przesłankami odpowiedzialności jest łączne wykazanie trzech przesłanek: zachowanie sprawcy szkody, powstanie szkody w majątku poszkodowanego oraz adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zachowaniem a szkodą. Pozwana nie kwestionowała, że doszło do wypadku objętego umową ubezpieczenia w okresie ochrony ubezpieczeniowej oraz że pomiędzy tym zdarzeniem, a zaistniałą szkodą istnieje związek przyczynowo-skutkowy.

Zgodnie z art. 822 §1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Przy tym §4 cytowanego przepisu przewiduje, że uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. W przedmiotowej sprawie nie było przedmiotem sporu, że doszło do zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową, skutkującego obowiązkiem wypłaty przez pozwaną odszkodowania.

Spornym pomiędzy stronami natomiast okazała się wysokość stawki dobowej za najem pojazdu zastępczego oraz uzasadniony okres wynajmu pojazdu zastępczego przez poszkodowanego.

Sąd po analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego nie mógł zgodzić się z zarzutem pozwanej, co do kwestionowania wysokości stawki dobowej za wynajem pojazdu zastępczego. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie w sposób oczywisty wynika, iż przyjęta przez powódkę stawka za wynajęcie pojazdu zastępczego (należący do klasy D) tj. 150,00 zł netto odpowiadała stawkom stosowanym na rynku lokalnym właściwym dla miejsca zamieszkania strony poszkodowanej. Potwierdzają to cenniki wynajmu dołączone, jako dowody w sprawie.

Nie sposób zgodzić się z twierdzeniami pozwanej jakoby stawka w wysokości 150,00 zł netto wskazana przez powódkę była zawyżona.

W ocenie Sądu dla wykazania wysokości stawek wynajmu pojazdów zastępczych funkcjonujących na rynku wystarczający jest bowiem fakt istnienia takich ofert, a skoro takowe funkcjonują na rynku, to oznacza, że potencjalni nabywcy są skłonni uiszczać ceny w takiej wysokości za najem pojazdu.

Zastosowana przez powódkę stawka czynszu najmu pojazdu zastępczego była bez wątpienia stawką rynkową i nie odbiegała od pozostałych, a już na pewno nie była stawką najwyższą. Poszkodowany nie był również obciążony żadną kaucją/depozytem za najem, ani też opłatą za ponad normatywny przebieg. Jest to ważne z punktu widzenia oceny oferty.

Należy również wskazać, że pozwana mogła również zaproponować poszkodowanemu wynajęcie pojazdu zastępczego lub też zasugerować źródła wynajmu pojazdu zastępczego oceniane przez siebie jako korzystne co do jakości i ceny tej usługi. Pozwana natomiast przyjęła postawę bierną i nie podjęła żadnych działań w tym zakresie.

Zatem w ocenie Sądu dokonana przez pozwaną korekta nie znajduje odzwierciedlenia w zasadzie pełnego odszkodowania. Należy również wyjaśnić, iż przyjęcie cen przeciętnych dla określenia wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania, niezależnie od samej metody ich wyliczenia, która może być zróżnicowana, nie kompensowałyby poniesionej przez poszkodowanego szkody, gdyby ceny przyjęte u danego przedsiębiorcy (którego przedmiotem działalności gospodarczej jest wynajem pojazdów) byłyby wyższe od przeciętnych. Nadto Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt. I CKN 1466/99) stwierdził, iż poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania podmiotów, które oferują swoje usługi w tymże zakresie najtaniej. Tym samym przyjęcie przez pozwaną tezy jakoby stawka 150,00 zł netto za najem pojazdu klasy D była w powyższej sprawie nieuzasadniona w żaden sposób nie mogła się ostać zważywszy na fakt, że zastosowana przez powódkę stawka jak najbardziej mieściła się w granicach stawek średnich stosowanych przez podmioty wynajmujące pojazdy zastępcze w tej klasie tj. klasie D na rynku lokalnym (woj. (...)).

Sąd nie mógł również zgodzić się z pozwaną odnośnie kwestionowana długości okresu najmu samochodu zastępczego przez poszkodowanego. W pierwszej kolejności należy wskazać, że w przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku **utraty czasowej** - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej. (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 r., III CZP 5/11). Jak wynika materiału zgromadzonego w sprawie okolicznością bezsporną pozostawał technologiczny czas najmu pojazdu zastępczego w wymiarze 2 dni roboczych.

Rozstrzygając kwestię zasadnego okresu najmu pojazdu Sąd miał na uwadze, że zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu (wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 r., sygn. akt II CK 494/03, Biul. SN 2005/3/11). Pojazd poszkodowanego został przyjęty do serwisu naprawczego 14 sierpnia 2014 r., w tym samym dniu odbyły się oględziny przednaprawcze pojazdu przez pracownika pozwanego Towarzystwa (...). W dniu 19 sierpnia 2014 r. nastąpiła akceptacja kosztorysu przez pozwaną. W tym samym dniu zostały zamówione części, które zostały dostarczone w dniu 20 sierpnia 2014 r. W dniu 22 sierpnia 2014 r. zakończono naprawę pojazdu.

Wobec powyższego uzasadniony czas związany z naprawą uszkodzonego pojazdu M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność Ł. P., w związku ze szkodą z dnia 11 sierpnia 2014 roku wyniósł 8 dni, a tym samym okres czasu uzasadniający czas wynajmu samochodu zastępczego wyniósł również 8 dni.

Zatem zarzut pozwanej również w tym zakresie nie mógł się ostać.

Zatem mając powyższe na uwadze Sąd przyjął, że uzasadniony okres wynajmu samochodu zastępczego przez poszkodowanych wyniósł 8 dni, przy stawce 150,00 zł netto + 23 VAT za dobę najmu pojazdu zastępczego. Tym samym należne powódce odszkodowanie z tyt. zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego wyniosło 1 476,00 zł brutto.

Kwota ta podlegała więc zasądzeniu na podstawie art. 822 § 1 k.c., 361 § 1 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. o czym Sąd orzekł w pkt 1 wyroku.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.p.c.

Powódka domagała się odsetek ustawowych od dnia 30 października 2014 roku do dnia zapłaty, a żądanie to pozostawało uzasadnione w świetle powołanych przepisów.

Wobec jednak zmiany brzmienia art. 481 k.c., odsetki zasądzono w brzmieniu (ustawowe odsetki za opóźnienie) dokonany ustawą z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830).

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 74,00 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa, 360,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §2 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie(Dz.U. z 2015 roku, poz. 1800), co daje łączną kwotę 451,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk